

----- Original Message -----

KLEINE APOLOGIE VAN HET GROTE GEMomMPEL (NAZORG- en VERWERKINGSFASE)

Als curator was het eenvoudig om jullie vragen te stellen; nu is het MomMent aangebroken om met mijn eigen antwoorden te komen. Misschien vermoedden jullie het al, mijn soundscape droeg het antwoord reeds in zich.

From: [leo cox](#)

To: [Michelle van Kemenade](#) ; [Mathieu Berden](#)

Sent: Saturday, December 29, 2007 7:25 PM

Subject: Fw: CURATORRRRRRRRRRRRRRRRR

- 1- Ja, alles wat ik doe is kunst, want ook het drogen van mijn haar is kunst.
- 2- Ja, want mijn snaardroger doorbreekt gevestigde denk-, kijk- en luisterpatronen.

Met een gitaardroger kun je:

- muziek maken
- het nuttigheids criterium van het maatschappelijk systeemdenken bij de haren grijpen (kunst als overbodige luxe, als nutteloze bezigheid, etc.); waarom nml. niet gewoon de gitaar gepakt en hem gebruiken waarvoor ie bedoeld is? Omdat mijn performance het schoonheids criterium (kunst moet mooi zijn) bevraagt en muziek uiteindelijk reduceert tot geluid met een bepaalde structuur (de wind maakt de muziek; muziek ontstaat uit ruis; een kam en het hanteren daarvan bevat de wetmatigheid die van een haarbos een kapsel maakt (vgl ook de snor van Nietzsche); een fysische constellatie - zoals een bepaalde ordening van de objecten: gitaar, versterker, haardroger - etc legt een structuur op aan de ruischaos, waardoor muziek kan ontstaan, mits ..... er sprake is van een interessante klank.
- een interessante performance geven. Interessant in de zin van mysterieus, verwachtingsvol, liefdevol. Het geheel zal bovenal een bepaalde gelaagdheid en complexiteit moeten bevatten, wil het tot kunst worden. Een kunstwerk moet meerdere niveaus bevatten die zowel afzonderlijk als in combinatie leesbaar zijn, dwz, een zinvol geheel vormen. De gitaar als fallus wordt hier bijv aangesproken, niet door er met de vingers overheen te glijden, maar door er van een afstand met een föhn overheen te bewegen. (oerbeeld: kunstenaar = narcissus). Nog een oerbeeld wordt aangesproken: de wind die door je haar waait (haarissnaar) Stel je voor: muziek aan je hoofd; niet op je oren, maar in je haar. Je kapsel een instrument. (vgl ook de pruik van Any Warhol)). De soundscape bevat tevens een metastatement over muziek: muziek ontstaat uit klank, meer ihb, uit de verticale stapeling van de afzonderderlijke deeltrillingen die de klank bevat. Melodie en ritme zijn afgeleide grootheden!
- een interessant antwoord geven op de vraag: wat is **het** stuk? Is dat de (abstracte) compositie op papier, de partituur. Is dat de muziek die de componist in zijn hoofd had? Is dat de première? Is dat de beste uitvoering, nr. ?(wat is dat: De beste?) Is dat de verzameling van alle uitvoeringen, of de vereniging daarvan? In mijn performance is er geen verschil tussen componist en muzikant, tussen stuk en uitvoering. De compositie vindt nunc plaats tijdens de uitvoering et hic en verdwijnt tegelijk met het stoppen van de uitvoering. Elke uitvoering zal een ander stuk voortbrengen. HET stuk is hoogstens 'N concept, een stel instructies tot handelen, een geprogrammeerde handeling. Deze overwegingen zijn niet per sé nieuw of schokkend. Ze leiden evenmin tot een sluitende omschrijving van "kunst" of "muziek". Nooit zullen we dit raadsel kunnen ontsluiten, zelfs niet wanneer we met een flexibele buis getooid, de wind langs ons hoofd laten strijken. Zeker zullen we verder blijven denken, want hoe kan een geprogrammeerde instructie, om maar iets te noemen, ooit iets nieuws opleveren, zoals hierboven gesuggereerd wordt?

Ons kunstenaars, boodschappers van de andere wereld, rest slechts het grote **GEMomMPEL**

Het doorbreken van verwachtingen, vanzelfsprekendheden, leugenachtige oppervlakkigheden, **dat** is wat filosofie en kunst gemeenschappelijk hebben. Dit geeft ons het MomMentum waardoor we deze GROT (vgl het kale hoofd van Plato) waarin we zijn geworpen, kunnen uitbreken.